

מדעם המוזלן מא, לפיטוי האמת מוצת אינ עיקר דימדות מנה צ נפונע במידה מסוימת מאחר
 לפי מלכר חייב אדפ מילאל אפון את לבו א זכאו, אריי את מצותו זאלכר דדכר הלכר, ועיקרי
 אור דא דדכר כל אדי ביטוי מילולי יוכ מאלר תצת. עפ צאת כחכ אע לפיטוי האמת לא נאכר ע
 ילא. אפכ, כחכ מתרבות ממיטוריות כאו אתה בעין יכר, אפ מפני לשיכר מטרת חיעביות מלום
 "טוב מאר עיניי מלך נפל" זאפ אלפ "מידור מצורג", כואמר אלפ "פוי וקילט תמישי קדולג דגית
 מבכר זכוי כתימישי מצורג דגית מתמונע ממסכת ומקלר לרג ארקס סיעו זמועילו אכסכיי חיעביי
 עוד דתורב העתיק. אימי מלכאל ביטוי אמענ צר, זאזוכ ל כפי-יד זככיי מדכסי ל מתיק,
 ל סכר תפיל זמכר זאפילו ל סכיי מילוניי, מיר את מדכיי מלוצות אפצע עיקרי מידות אמש
 ימדוי יכו את ביטוי אפלתימ, אפצע זתפיס ממוזות בתמונע זא ק במלר בכתימ.

הוצרה והמקבלת היא, שהגיטוי האמנותי החשוב אינו זיקר ביהדות הנחה זו נשנה במידה מסויימת, מאחר שלפי ההלכה
 חייב אדם מישראל לטון את לבו אל כוראו, לקיים את מצוותיו וללכת בדרך הישרה, וזיקרים אלה באו בדרך כלל לידי גיטוי
 מילולי יוגר מאשר חסוגי. עם זאת ברור לנו שהגיטוי האמנותי לא נאסר על ישראל. להפך, ברוב המקומות ההיסטוריים
 באו אדם בלין יפה, אם מפני ששירג מטרות חינוכיות, משום "טוב מראה ליונים מולך נפש" ואם לשם "היזור מצווה",
 למאר לשם ייפוי וקישוט גשמישי קדושה דגיג הענסת ולים גשמישי מצווה דגיג הגמולה המספרג והקשר שלה
 לטקסט סייח והוצלו להסברים חינוכיים וצד בקופסה הוציקה. לימים השגבלל גיטוי אמנותי צה, ואיורם של גבי-יד וספרים
 מוצפסים של הג"ק, של ספרי גפילה והלכה ואפילו של ספרים חילוניים, היה אחר הדרכים החשובות להכנה זיקרי היהדות
 אמנם יהודים יכלו לרג אמינותם, להכנה ולגפוסגם המיוחדת בגמולה ולא רק במילה העגלה.